

SZÁM.

Forgó
ancsak
Margit,
ándor.
r test.,
uliska,
Pista,
Lujza,
.. Bor-

nak
„Kis
tató és
ha azt
ttátok.
gyedik
i, mint

sok szó
ő hóval
p“-ot s
n olyan
szabb,
llattör-
omány
eljátsz-
szerető
ilágosi-

z új kö-

csi.

ők e hó
os szét-

ők hasz-
-épület,
ala.

m-épület.
társulat.

A ZENE HATÁSA. (Lásd a 414. lapon.)

K É T Á R V A.

— Elbeszélés. —

(Folytatás és vége.)

Z ÖREG iródiák e szavakra még inkább elsápadt, majd ismét lángvörös lett a haragtól s nem birt magán tovább uralkodni, hanem nevéhez fordulva fölkiáltott:

— Látod? Látod, milyen gögös sántát neveltél a gyermekből!

Erre aztán Sarolta is felbőszült és indulatosan mondá:

— Miféle vakmerő beszéd ez? Hogy mer rólam így beszélni? Nem tudja, ki vagyok én?

— De igen, tudom, felelé az öreg s reszketett a haragtól; tudom, ki vagy, de te nem tudod ki vagy igazán! Most azonban tudd meg tehát, hogy nagyon csalódol, mert nem te vagy a gróf Tarnai leánya...

Tovább nem szólhatott, mert Kerekesné asszony ijedt sikoltással oda ugrott hozzá és befogta a száját,

— Megörültél? kiáltá. Mit beszélés itt összevissza!

Kerekes az izgatottságtól kimerülve rogyott egy székre, de csakhamar fölügrött és kirohant. Kerekesné asszony a sápadtan reszketve ott álló Saroltához fordult s magyarázgatta, hogy Kerekes uram maga sem tudta, mit beszél, nem kell elhinni, amit mondott, csak fenyegetésképpen mondta. Majd ő mindjárt visszahívja s bocsánatot kéret vele.

Kerekesné asszonyom elment, de szavai nem nyugtatták meg Saroltát. Az a néhány szó, melyet az öreg iródiák mondott, rettenetes gyanút ébresztett föl

Saroltában. Azt mondta az öreg, hogy nem ő a gróf leánya! Sarolta még nem értette egészen a dolgot, de borzasztó félelem lepte meg... ha igaz volna, a mit az öreg mondott, ha fényes reményei újra megsemmisülnének, még pedig örökre! Most már ő reszketett, sápadzott, most már beszélt volna nyájasan a jó öreggel, csak el ne ment volna.

De még más valaki is volt ott, a ki egészen megdöbbenve hallotta Kerekes uram szavait: Imre. És Imre még mást is észrevett: azt a roppant rémületet, mely Kerekesné asszonyom arcán látszott, mikor férje kimondta ama végzetes szavakat, hogy Sarolta nem a gróf leánya.

Imre sem értette mindjárt az egész dolgot, de egyről meg volt győződve: arról, hogy Kerekes uram igazat mondott, Sarolta nem a gróf Tarnai gyermeke. De ha nem ő az, akkor kicsoda? Mert hogy Kerekeséknél van, vagy legalább volt, az bizonyos. Az a történet, melyet a gyermek megtalálásáról az öreg iródiák elmondott, teljesen megegyezett a Zsuzsánna asszony elbeszélésével, és ami a legfőbb, az öreg gróf ráismert az arany ékszerre, neje arczképére. Tehát a gyermeket igazán Kerekesék találták meg. De ha nem Sarolta az, akkor hol van? Ha csak... ha csak nem Erzsike a talált gyermek!

E gondolatra Imre megdöbbsent. A kedves, szerény Erzsikét Kerekesék mindig saját édes gyermeküknek mondták, ámbár igaz, hogy rosszul bántak vele. Imre fejében összezavarodtak a gondolatok, nem tudta, mit tartson igaznak, de el volt tökéelve, hogy végére jár a dolognak. És legokosabbnak tartotta, ha mindenekelőtt

hű barátjával, Károlylyal tanácskozik. Sietett tehát rögtön hozzá.

Károly is meglepetve hallotta a történeteket s minél tovább gondolkozott, annál inkább megerősödött benne a gyanu, hogy Erzsike az igazi grófkisaszony. De mégis így szólt Imréhez:

— Nagyon óvatósan kell eljárnunk a dologban, mert nem csekély hiba volna ám, ha tévednénk és igaztalanul vádolnók Kerekeséket. De van egy jó eszmém . . . kezdetnek azt megtehetjük. Azt mondtad az imént, ugy-e, hogy tegnap az öreg gróf, midőn Kerekeséknél ebéd után fölébredt s ti bementetek hozzá, olyanfélét beszélt, hogy saját elhunyt nejét vélte látni gyermekkorában s oly élénken látta, hogy kezét kinyujtá utána. És te bizonyosan tudod, hogy Erzsike bent járt a szobában, mialatt nagybátyád szendergett.

— Persze. Kerekesné asszony megtiltotta neki, hogy a gróf előtt mutatkozzék, mert, úgy mondá, nem tudná magát illedelmesen viselni olyan nagy ur előtt; de egyszer, mikor Kerekesné kint volt az udvaron, Erzsikének szüksége volt valamire a szobából, lábbujjhegyen belopózott s mindjárt ki is jött.

— Tehát nagybátyád nem aludt, igazán látta őt s azt hitte, hogy gyermeke anyját látja fiatal kori alakjában, annyira hasonlít hozzá. Ez fontos . . . erre építem tervemet.

A két ifju még sokáig tanácskozott, aztán sietve indultak utra. Imre egyenesen nagybátyjához ment, kit már otthon talált s kinek azt mondá, hogy mietőtt elutaznának e városból, szeretne még egyszer templomba menni és hálát

adni a Mindenhatónak, hogy jóra fordítá dolgukat. Épen most lesz a mise. Az öreg grófnak ez tetszett és mindjárt azt felelé, hogy vele megy. Saroltát nem is hívták, mert azt mondta volt, hogy beteg.

Alighogy a templomba érkeztek és egyik padra leültek, egy ifju jött be és vele egy kedves arczu leányka. Károly volt ez és Erzsike, kik egy másik padba ültek, még pedig úgy, hogy Imrével és az öreg gróffal épen szemközt voltak. Imre, miután egy rövid imát elmondott föltekintett s megpillantván Károlyt, barátságos intéssel köszönt feléjük. Az öreg gróf, ki szintén épen elvégezte imáját, oda nézett, hogy lássa, kinek köszön Imre; de alighogy oda pillantott, összerezzent, s hevesen megradva Imre karját, izgatottan kérdé:

— Kik azok?

— Jó barátaim, felelé Imre látszólag egész nyugodtan. Az egyik Károly, a ki tanuló társam volt és leghivebb barátom.

— Nem azt kérdem, hanem a leánykát, szólta a gróftürelmetlenül.

— A leányka? Hát nem látta tegnap kedves bácsikám Kerekeséknél? Hiszen ez Erzsike, a Kerekesék leánya, ki Saroltával együtt növekedett föl.

— A leányuk? hebegé a gróf egészen megzavarodva. A Kerekesék leánya? Csodálatos . . . és lehetetlen . . . igen, az lehetetlen! Hiszen ez ugyanaz a büvös álomkép, melyet tegnap láttam . . . mintha csak boldogult nőmet látnám gyermekleányka korában . . . ilyennek képzeltem mindig saját gyermekemet is . . .

Ekkor a gróf hirtelen elhallgatott, homlokát kezeibe támasztá s egy pillana-

tig gondolkozott. Aztán ismét megragadta Imre karját és reszkető hangon kérdé:

— De nem csalódtál? Bizonyos vagy benne, hogy ezt a leánykát Kerekeséknél láttad s ők mint saját gyermeköket mutatták be?

— Hogy ne volnék bizonyos benne, kedves bácsikám! felelt Imre. Hiszen he-
tek óta mindennap láttam és tanítottam.

— Akkor hát jöjj velem . . . és hív-
ki őket is.

Gyorsan kiment a szabadba, Imre pedig intett Károlynak és Erzsikének, hogy kövessék. A mint Erzsike a templom ajtaja elé ért, a gróf izgatottan hozzá lépett, megragadta kezét s hosszan nézett arczába; és minél tovább nézte, annál inkább növekedett izgatottsága.

— Igen, ez ő, ez ő! szólt aztán halkán.

Erzsike ugyancsak bámult a gróf furcsa viseletén, de nyájasan, kedvesen tekintett reá, mert látta, hogy a gróf is szerettel nézi őt. Egyszerre aztán a gróf megszólalt:

— Mondd, kis leány, de őszintén mondd, láttalak én tégedet tegnap?

Erzsike kissé elpirult, de őszintén felelé:

— Igen is, gróf ur . . . az az nem tudom bizonyosan . . . de tegnap, mikor a gróf ur a szomszédszobában aludt, lábujjhegyen belopóztam, mert sürgetős szükségem volt egy kulcsra . . . ha talán zavartam, oh bocsássa meg.

— Nem zavartál, gyermekem, sőt jó angyalod vezetett oda. Jöjj velem. Ti is, fiaim, jöjjetek!

Erzsike meg nem foghatta, mi dolga lehet vele a grófnak; de Károly és Imre, kik egymás mellett haladtak, annál jobban értették s Imre egészen kipirulva sugta Károlynak:

— Ugy látszik, gyanum alapos volt, rá ismert.

— Igen, felelt Károly. És én már sejtem is az egész történetet. Mindjárt meglátjuk.

Nemsokára eljutottak a Kerekesék lakásához. A gróf, kezén vezetve Erzsikét, arczán szörnyü haraggal lépett be s Kerekesné asszonyom, a mint őket megpillantá, rémülten fölsikoltott, Kerekes uram pedig halálsápadt lett. A gróf Kerekesné előtt megállva, fenyegető és parancsoló hangon kérdé:

— Kicsoda ez a leányka? Feleljenek, de jól vigyázzanak, mert nyomára jövök a gonosz csalásnak, melyet elkövettek!

A szegény öreg iródiák reszketve hanyatlott egy székre s Kerekesné asszonyom, ki máskor mindig olyan bátor volt, most szinte kékültszöldült és meg volt győződve, hogy Imre elmondta a grófnak, amit Kerekes mondott: hogy Sarolta nem az ő leánya s így a gróf hamar kitálta az igazat.

— Nem felelnek? Reszketnek? szólt a gróf még hevesebben. Így már nincs többé semmi kétségem — ez a leányka az én gyermekem és nem Sarolta. Mig ezt a kedves gyermeket nem láttam, csodálkoztam és sajnáltam, hogy leánykám egy csöppet sem hasonlít boldogult anyjához. De ime, megtaláltam, a ki hasonlít reá.

(Folytatása a 406. lapon.)

ERDEI HEVERÉS. (Lásd a 410. lapon.)

(Folytatás a 404. laphoz.)

Vagy merik-e azt mondani, hogy a két gyermek közül, a ki itt együtt nőtt fel, épen az az én leányom, a ki egy csöppet sem hasonlít nőmhöz s nem az, ki annyira hasonlít hozzá, hogy álomnak gondoltam, mikor tegnap először megpillantottam? És tévedés sem lehet a dologban, mert most már tisztán látom, hogy tegnap szándékosan nem bocsátották élembe; azt akarták, hogy idegen gyermeket fogadjak el a magaménak. Merik-e még tagadni?

Nem, nem tagadták. Kerekesné asszonyomat a guta környékezte, egy árva szót sem tudott mondani. De az öreg iródiák egészen visszanyerte nyugalmát és szomoruan, bűnbánólag elmondott mindent. Igen, meg akarták csalni a grófot s ezt kitervezték, még akkor, mikor azt sem tudták, megtalálják-e valaha. Mindjárt akkor, mikor Kerekes uram először hozott hírt arról, hogy látott egy hintón épen olyan czimert, minő a talált leányka arany ékszerén látható; tehát bizonyos, hogy csakugyan nagy uri család gyermeke. Mindjárt akkor merült föl Kerekesné asszonyomban egy bűnös gondolat. Elhatározta, hogy a saját leányát teszi meg grófkisasszonynak. Nem is szólt sokáig férjének, de a kicsike leánynak titkon mondogatni kezdte, hogy ő nagyuri szülők gyermeke s valamikor majd fényes sorsra jut. Együttal átkeresztelte őket, a saját leányát nevezte el Saroltának, a talált leánykát pedig Erzsikének. Mikor Kerekes uram mindezt megtudta, nagy haragra lobbant, — de nem tudta megváltoztatni, olyan gyöngye szívé, félénk emberke volt, hogy ha egyszer a felesége valamit mon-

dott, az ellen szólani sem mert. Aztán Kerekesné asszonyom így biztatta:

— Gondold meg, boldoggá teszszük gyermekünket, fényes sorsra juttatjuk, grófkisasszony vagy hercegnő lesz belőle. Az a talált gyermek pedig soha sem fogja tudni, hogy kicsoda igazán. Saját gyermekünknek fogjuk mondani s ő még örülhet, hogy így lesz, mert ha mi föl nem neveljük, talán már el is veszett volna.

És így elhatároztuk, hogy ha a talált gyermek atyja csakugyan gazdag ur, akkor a saját leányunkat mutatjuk be neki gyermeke gyanánt.

De a jó öreg iródiák azátán csöppet sem igyekezett megtalálni az idegen gyermek szüleit; ha nem mert ellene mondani a felesége bűnös tervének, de nem is akarta előmozdítani. Otthon mindig azt mondogatta ugyan, hogy keresi a gyermek szüleit, hogy nyomon van, de soha sem tette igazán s inkább akarta, hogy soha se is találják meg, mint hogy a csalást elkövesse rajta. De a Gondviselés másképp akarta, s a csalás is kiderült, a gróf ráismert igazi gyermekére.

Végre így szólt az öreg iródiák:

— Bűnösök vagyunk... büntetessen meg a gróf, de csak engemet... A nőmet az anyai szeretet ragadta a bűnre, gazdagnak, előkelőnek kívánta látni a saját gyermekét... míg én... én ezt nem kívántam és mégsem volt erőm a csalást elutasítani. Én elszenvedek minden büntetést, megérdemeltem... csukasson börtönbe.

Erzsike ámulva hallotta mindezt s alig tudta elhinni. Hát ő a grófkisasszony és ez az ő atyja... Kerekesék nem az ő

szülei, hanem a Saroltáé! És nem Sarolta jut fényes sorsra, hanem ő, a szerény Erzsike, ki erről soha nem is álmodott És most is csak röviden gondolt arra a nagy-szerű változásra, mely reá vár; jó szívét inkább meghatotta az, hogy a szegény öreg iródiákat, kit eddig atyjának tekintett és forrón szeretett, szenvedni, kétségbe esni látta. Mikor az öreg töredelmesen említé, hogy ám csukják börtönbe, Erzsike hozzá futott és sirva borult a nyakába.

— Nem, nem csukhatják be . . . én nem engedem, kiáltá. Oh, bocsásson meg neki gróf ur . . .

A szerény jó kis leány még mindig nem tudta igazán hinni, hogy az az idegen neki nem »gróf ur«, hanem édes atyja. De az öreg gróf, magához huzva Erzsikét és szeretettel megölelve, megcsókolva őt, gyöngéden mondá:

— Ne ugy szólíts, gyermekem, hanem atyádnak . . . hiszen te vagy az én kedves egyetlen leánykám!

Erzsike, amint az öreg gróf szerető, nyájás arczába nézett, kénytelen volt őt megszeretni. Gyöngéden hozzája simult, megölelte s aztán még mindig könyezve szólt:

— Atyám . . . kedves jó atyám, ugyé nem fogod bántani őket? Oh, hiszen én ugy szerettem őket, mint édes szüleit!

A gróf elérzékenyülve tekintett a jó gyermekre s maga is meg volt hatva.

— Ám legyen, szólt aztán; nem tagadhatom meg legelső kérésedet, mely ugyis nemes szívből fakad. Megtaláltam igazi gyermekemet, a Gondviselés mindent

jó véghez juttatott, én sem akarok boszúálló lenni. Ne féljen semmitől, Kerekes uram, megbocsátok.

Kerekesné asszonyom megtörve borult a gróf lábai elé, Kerekes uram pedig Erzsikéhez lépett és könyezve mondá:

— Isten meg fog áldani jószágodért, kedves leányom . . . az az . . . bocsánatot kérek grófkisasszony. . .

— Nem, nem! szólt Erzsike élénken, nem akarom, hogy máskép szólítson, mint eddig; ezentul is leányának nevezzen.

Aztán a grófhöz fordulva, könyörgő hangon mondá:

— És ugy-é, kedves jó apácskám, ők is velünk jönnek, együtt fogunk élni . . . Eddig ők gondoskodtak rólam, most majd mi gondoskodunk, hogy megháláljuk. Ne legyen kénytelen a jó Kerekes apa egész nap oly sokat dolgozni. Ugy-é, velünk jönnek kastélyunkba? És Sarolta ezentul is testvérem lesz!

— Ha te kívánod, gyermekem, hát legyen ugy, felelt a gróf.

Kerekes uram szólni sem tudott meghatottságában s csak hosszú idő múlva mondá feleségének;

— Látod, látod! A kivel roszul bántál, az maga kínálja neked, amit gögösen megtagadott a másik, kit mindig dédelgettél!

De a szegény iródiák aztán mégsem akarta elfogadni a szép ajánlatot; azt mondta, hogy ő nem méltó rá, ő csak szegénységben fogja befejezni életét. Ebből azonban semmi sem lett, mert Erzsike nem tágitott és atyja is akarta. Kerekesné

(Folytatása a 410. lapon.)

FELBOMLOTT BARÁTSÁG. (Lásd a 410. lapon.)

(Folytatás a 407. laphoz.)

asszonyom alázatosan kijelenté, hogy minden legyen úgy, a mint Erzsike kívánja.

Hanem Sarolta! Képzelmét az ő szörnyü kiábrándulását és kétségbeesését, mikor a valót megtudta, mikor meg kellett győződnie, hogy ő bizony nem grófkisasszony, hanem csak szegény leány. Most ájult el ám igazán s mikor magához tért, majd belehalt a nagy sirásba; elbujt, nem akart beszélni senkivel s végre azt kívántá, hogy vigyék klastromba, inkább apácza lesz, mint hogy megint szegény leány legyen, mikor egyszer már grófkisasszonynak hitte magát.

De az igazi, őszinte szeretet, melyet Erzsike nemcsak nevelő szülei, hanem fogadott testvére iránt is tanusított, csakhamar kibékített mindenkit; elfelejtették a multakat, a hibákat s boldogan éltek együtt a gróf szép kastélyában, hova néhány nap mulva elutaztak. Sarolta, miután régi dőlyfőségéről le kellett mondania, kedves, derék leány lett, igazi szerető testvére Erzsikének.

És ott élt velök több évig Imre és Károly is, mig nem Imre nagykoru lett és átvette saját jószágait; mert nagybátyja segítségével csakugyan visszakapta apja birtokait s itt aztán kellemesen élt Károlylyal, az ő hű barátjával.

Még valaki élt ott csendes nyugalomban: Zsuzsánna asszony és fia, a hülye Jankó. Imre igaz fájdalommal látta be, hogy bár kicsi gyermek korában s nem tudva, mit csinál, de mégis csak ő okozta a szegény Jankó szerencsétlenségét. Ajánlékozott tehát nagy jószágaiból szép házat, kertet és földet Zsuzsánna asszony-

nak, ki aztán kényelmesen élhetett fiával s követve a jó példát, szintén megbocsátotta, elfeledte a multakat.

Erdei heverés.

(Képpel a 405. lapon.)

ITT fekszem a fűbè, oly púha a fű,
Körültem a táj viruló, gyönyörű!
A persa királynak a szönyegeit
Százszor felülmulja e tarka gyep itt.

És nagyhirű színpadi énekesek
Nem zengenek oly bűvös énekeket,
Mint itt a bokorban, a fák sudarán:
Rigó, meg az elragadó csalogány.

Itt fekszem a fűbè, bokor töviben;
És míg zeneg a csalogány ide lenn:
Magasbà, fölöttem, amott valahol,
Pacsirta madárka repülve dalol.

Itt fekszem a fűbè, oly púha a fű,
Körültem a táj viruló, gyönyörű!
S hogy így feküszem az ágak alatt,
Ott tulnan a bíboros nap lehalad.

FELBOMLOTT BARÁTSÁG.

(Képpel a 408—409. lapokon.)

MILYEN lárma, vonítás, bögés, kodácsolás. Akár csak a világ vége következett volna be. De úgy is van, ott az istállóban vége lett a jó világnak, békeségnek és gonosz háboru jött helyébe.

Pedig milyen szépecskén éldegéltek együtt! Ott volt a sarokban a Kuncsor házőrző eb kunyhója, melyben nappal láncon tartották; mert a milyen hü, épen olyan mérges legény is volt s napközben nem lehetett az udvarra bocsátani. De ő ezt nem igen bánta, mert jó társasága volt. Itt kaparásztak a tyukok és elmesélték, mi az ujság odakint; aztán itt volt az egész csacsi-familia tanyája s a fiatal csacsik

nagy tisztelettel viseltettek Kuncsor iránt, elismervén az ő fontos szerepét a háznál.

Kuncsornak tehát jó dolga volt; de nem tudta megbecsülni s lassanként elbizakodott. Parancsolgatott, aztán gunyolta, csufolta a jámbor, türelmes kis csacsikat s azt akarta, hogy ezek ne is moccsanjának, ha ő aludni készül. Mérgesen rájok mordult s fenyegetőleg vicsorgatta fogait, ha nem engedelmeskedtek neki. De arról egészen megfeledkezett, hogy ő lánczra van kötve, a csacsik meg szabadon mozoghatnak.

Csakhogy a csacsi sem olyan csacsi ám, mint sokan hiszik s az egyik kis csacsi végre megsokalta a gorombaságot és így szólt:

— Hallod-e Kuncsor, elég legyen már! Nem vagy te a mi gazdánk, hogy eltűrjük szeszélyeidet.

— Micsoda? Te vakmerő csacsi, no megállj!

És Kuncsor beleharapott a kis csacsi lábába.

No ez már mégis sok volt, ugy-e? Ezt még a legtürelmesebb csacsi sem viselhette el. A mi csacsinknak is elfogyott a türelme, megfordult és hatalmasan oldalba rugta Kuncsort, úgy hogy ez fölvonított a fájdalomtól. Boszut akart állani s újra harapni, de a csacsi olyan ügyesen rugdalózott, hogy Kuncsor végre ugyancsak összepüfölvé kénytelen volt csufosan bemenekülni kunyhójába. A többi csacsik, a tyukok, kakasok pedig nevétték s vége lett az elbizakodott Kuncsor tekintélyének, mert már mind észrevette, hogy lánczra van kötve s nem köll félni tőle.

*Feladvány
a világtörténelemből.*

*Szigeten született, ott is halt meg,
mégsem magyar.*

Palermo

Palermo + Szt. Klement

CZICZA-HISTÓRIA.

— Párbeszédben, tizenegy képpel. —

Palika. Marika! Jőjj csak ide! Jőjj hamar!

Marika. No, mi az? Mi van ott?

Palika. Nem tudom. Nézd, ott a konyha ajtajában fekszik valami . . . Látod?

Marika. Igenis, látom, valami fekete.

Palika. Fekete és egészen gömbölyű, mint a gombolyag . . . talán épen a mácska fekete pamutja.

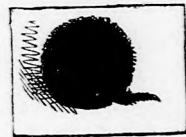

Marika. Az meglehet . . . de mégsem, az nem lehet ilyen nagy és nem is olyan fényes.

Palika. Igaz, és nem is olyan bolyhos.

Marika. Annyi bizonyos, hogy ez nem gombolyag . . . de hát mi lehet? Nézzük csak.

Palika. Az ám, de hátha harap . . . Nézd csak, nézd csak, most meg egészen úgy látszik, mintha farka volna.

Marika. Az ám! Ott jobbra mozog mellette.

Palika. Ni ni! Most meg felül nő ki rajta valami . . . kettő is egyszerre. Látod?

Marika. Persze hogy látom . . . egészen olyan, mintha két fül volna, már pedig a gombolyagnak nincs füle.

Palika. De hát micsoda? Ni, most meg úgy látszik, mintha mozogna.

Marika. Csakugyan mozog . . . föláll . . .

Palika. És lábai is vannak . . .

Marika. (Nevetve.) Persze hogy vannak . . . hogy ne volnának, mikor az nem más, mint egy kedves kis fekete cicza. Reánk néz . . . milyen kedves! Majd fog mamácska nevetni, hogy gombolyagnak néztél egy kis ciczát, hahaha!

Palika. De mikor úgy összegömbölyödött . . . aztán meg egészen fekete. Mért olyan fekete? Tán bizony gyászol?

Marika. Oh te kis buksi! Ugyan mi jut eszedbe! Feketének született, úgy mint más kis cicza fehérnek vagy szürkének.

Palika. Fogjuk meg! (Feléje indul.)

Marika (visszatartja.) Ne mozdulj. Lásd, már megriadt, elfordul.

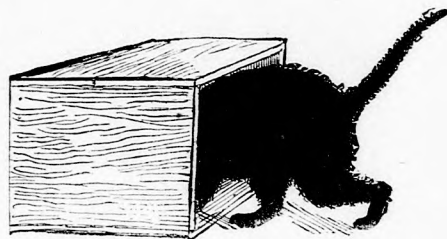
Palika. Ejnye, de kár! Csak el ne menne!

Marika. Legyünk csöndesen, menjünk lassan utána, meglássuk, mit csinál a kis bohó.

Palika. Nézd, hogy keresgél, szaglálózik. Bizonyosan éhes, enni valót keres.

Marika. Vagy valami jó falatot szimatol, mert finom orrocskája van ám az ilyen kis ciczának.

Palika. Most meg abba a kis ládácskába bujik be. Hallod-e, kis cicza, nem illik ám olyan kandinak lenni, mindenbe beütni az orrocskádát. Minket a mama megbüntet az efféleért.

Marika. Van neki esze, tudja ő mit csinál. Az a ládácska egérfogó s Rózsi szakácsné bizonyosan szalonnát tett belé, ezt szagolta meg a kis hamis. Nem igen félhet, mert sokkal nagyobb, hogysen az egérfogó becsiphetné; de a lábát vagy az orra hegyét mégis becsipheti. Ezt pedig meg is érdemelné a kis nyalánk, mert nem az övé, amit ott talál. Mindjárt meglátjuk, nem bánja-e meg a torkoskodást. Fog majd nyivákolni, ha be lesz csipve az orra vagy a lába. Szerencsére itt vagyunk és kiszabadítjuk.

Palika. Oh, nincs szüksége segítségünkre, már kibujt, nincs semmi baja.

Marika. Az ám! Csakhogy prüszköl és nagyon savanyu pofát vág, hajusza is két felé áll.

Palika. Mi baja lehet?

Marika. Talán nem volt megelégedve azzal, amit lelt. Bizonyosan úgy találta, hogy Rózsi valami jobb csalétket is tehetett volna oda az egerek számára. Majd megmondjuk Rózsinak, hogy a kis fekete czicza jobb csemegét kíván.

Palika. Már megint nincs nyugta. Nézd, most meg ott a vödörnél ágaskodik.

Marika. Bizonyosan szomjas; talán nagyon sós volt a szalonna s inni szeretne utána. Csakugyan, vizet keres.

Palika. Jaj Istenem! Nézd, fejje esett a vödörbe, mindjárt megful.

Marika. De hogy ful! Láttam az imént a vödört, csak épen egy kevéske víz

van a fenekén. Hahaha! No cziczuska, most meg vagy akadva, ugy-é? Ugy kell neked, te kis pákoz! Csak vergődjél, kapaszkodjál, majd kiláboldsz.

Palika. De én mégis félek... hátha mégis baja lesz szegénykének?

Marika. Ne félj semmit. Látod, már szépen felkapaszkodott s most kényelmesen helyet foglal a vödörben.

Palika. Hahaha! Jaj de furcsa! Ugy áll ott, mint a pap a szószékben... épen mintha prédikálni akarna.

Marika. Nem fog sokáig ott maradni, mert a lába vízben ázik, a czicza pedig nem barátja a hideg lábfürdőnek.

Palika. Az ám, te mindent kitalálsz. Már kiugrott. Hogy szedegeti, rázogatja lábacskáit! Most meg szaladásnak ered. Valjon hova igyekszik? Egyenesen a tornácznak tart... már be is ment. Szaladjunk utána.

Marika. Már elkéstünk! Nézd, a kis hamis fölugrott az asztalra s ott valami nyalánkságot talált.

Palika. Oh a gonosz! Végem van! Hiszen az az én tejecském, melyet az imént oda töltött Rózsi a tálba, hogy hüljön,

mert nagyon forró volt. És most ő akarja meginni?

Marika. Nemcsak akarja, hanem már issza is.

Palika. De én nem tűröm, elkergetem!

Marika. Már késő, már beleütötte az orrát, ugy sem ihatod többé.

Palika. Mit? Hát övé legyen az egész? Hiszen a cicca szája nagyon tiszta, mért ne ihatnám utána?

Marika. Pfüj, miket beszélsz! Bizony te is épen olyan torkos vagy, mint ez a kis cicca, és ha olyan kicsi volnál, bizonyosan ugy tennél, mint ő most. Mind megitta a tejcskét, a tálat is szépen tisztára nyalta és most belefekszik aludni.

Palika. Szépen vagyunk! Én itt sirhatok, ő pedig jóllakott és most elégedetlen doromból.

Mariska. Máskor ne hagyj ott a tejcskédet, hol a cicca hozzáférhet!

A zene hatása.

(Képpel a czimlapon.)

BODRI kutyám ne kaffangass,
Hegedülök, ide hallgass! —
Milyet húzzak, mondd meg magad:
Vigat-é vagy szomoruat?

Mindegy gazdám: a hegedüd
Vigat mond-e vagy keserüt.
Csak azt tudom, ha hallgatom:
Voníthatnék om van nagyon!

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XX. köt. 24-dik számában közölt képrejtvény megfejtése:

„Kastély.“

Helyesen fejtették meg: Lábdy Mari, Hetyey Ilus, Nesselfeld Ferkó, Berzeviczy Louisanne, Pintér Feri, Korossy Etelka, Bárány Ernő (hiányosan, azaz nagyon is bőven, mert így fejtetted meg: »Méhkastély«: hiszen *kas* a te méhkastélyod! F. b.), Loeblin Janka, Stankovits testv., Mokry Imre, Csávósy testv., Abel Lajos (és nem Lajós F. b.) Schlézinger testv., Fejes Andris, Bruszt testv., Móricz Feri, Schön Katalina, Csege Tóni, Lövy Amália, Gyárfás Lajos, Heizler Gyula, Dengi Lajos, Herez Amália, Bánnyay Döme, Buday Emma, Mesterovits Karolina, Nászai Elza, Szénásy Ilka (csinos az írásod! F. b.), Eibenschütz Vilmos, Sárközy Judit, Kohn Rezső, Ferencsics Laura, Krausz Samu, Deák Ella, Gróner József, Fischer Gyula, Kóth Miksa, Szegheő Berta, Singer Manó, Török Iza, Ganz Izidor, Skultéthy Mariska, Kaufmann József, Vörös Tini, Rosenthal Géza, Maár Ida, Reismann Nellike, Jenei testvérek, Bettlheim Róbert, Kóhner testv., Gerő Mátyás, Pollák Vilma, Feördős Laczi, Goldziher E. (egész nevedet! F. b.), Dankó Taszi, Klein testv., (hiányosan), Benkő Elemér, Rosenfeld testv., Tájékerty testv., Lövinger Ludmilla, Marosy Bandi, Sternberg Alfréd, Gombos Tivadar, Fischer testv., Ferdinándy Pali, Blau testv., Beniczky Zoltán, Kertész testv., Fligl testv., Majsai Gábor, Rosenthal Jenő, Sztojánovics testv., Hanuszka Anna, Orczy Róza, Beer testv., (hiányosan), Földváry Sándor, Holitscher Szigfrid, Fémesy Linka, Auer testv. Székely Imre, Lindner Emma, Ujváry Sándor, Szily Margit, Stokinger testv., Kardos testv., Maár Gyula,

Zákó J.
mági E.
testv., N.
(csinos
Sándor,
csay tes
irmay E.

F
F
tetésbe
hogy e
Ha me
tam is
levélre
hogy v
kedved
de egy
ujságo
zöllek.
ságtala
ha jól
bivel
hol ka
nem is
mísem
kedves
tolva.
Mért n
Hiszen
latogat
Fáy A
ellen,
vesen
dottan
lem, h
verslál
vulás.
különc
Heim
bekülö

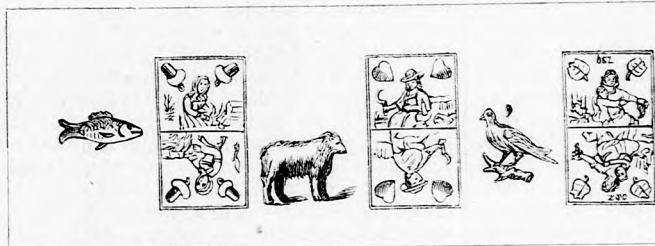
Zák Jolánka, Weiss testv., Zuber Ferencz, Halmágyi Fanni, Tréba testv., Klein Klára, Zaitschek testv., Novelly testv., Faragó Pista, Latzkó Klára (csinos az írásod! F. b.), Dráveczky testv., Kenéz Sándor, Bachrach testv., Herrich Melanie, Palocsay testv., Stauber Józsi, Fráter Sarolta, Szentirmai Béla.

A »KIS LAP« XX. köt. 23-dik számában közölt képrejtvény megfejtését beküldték még: Fülöp Juliánna, Klein testv., Bogyai Ella.

A »KIS LAP« XX. köt. 21. számában közölt találos rímek megfejtését utólag még beküldték: Fráter Sarolta, Csukássy Jenő.

K É P R E J T V É N Y E K.

I.

II.

K m E k

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Fodor Ali. A Margithid nincs összekötésben a Margitszigettel. De van remény hozzá, hogy egyszer majd így lesz. — **Urmánczy Lenke.** Ha megkaptam volna leveledet, bizony válaszoltam is volna rá, ezt elhíheted. Én minden levélre szoktam felelni. A hiba tehát ott lesz, hogy valahol megrekedt a küldeményed. Hogy kedved telik a »Kis Lap«-ban, ennek örvendek; de egyszer egy héten elég belőle, mert ez a ti kis ujságotok csak szűnnap olvasmány. Üdvözöllek. — **Kardos testvérek.** Panaszotok igazságtalan. A kinek levelét veszem, annak a neve, ha jól fejtette meg a kitzűött feladványt, a többivel egy sorba kerül. A ti soraitok is Ég tudja hol kallódtak el! — **Jakobi Béla.** Ha a rajz nem is, de ha a kidolgozás a tied: a közlésnek misem állja az útját. — **Capelle Vilma.** Igen kedvesen vettem a levelet s ami hozzá volt csatolva. Szinte ott képzelem magamat köztetek. Mért néz reám a kicsi Irénke olyan haragosan? Hiszen nem bántottam! Az utazástok, voltaképp latogatástok miben mult? A vizonzás megy. — **Fáy András.** Jóllehet elvi kifogásaim vannak az ellen, hogy versikéidet kinyomatták, mégis szívesen elősmerem, hogy azokban — amint mondtam is már — tehetség nyilatkozik. Reményem, hogy lábad ismét helyre rándult. Egy-egy verslábadra különben szintén ráférne az ilyen javulás. Az »aratási dalt«, melynek végső versszaka különösen sikerült, a közlendők sorába tettem. — **Heim Károly.** No, azok a versek, amelyeket beküldöttél, sehogysem igazolják az apa meg-

nyugvását s beleegyezését abba, hogy az ő kis fia a költői pályát választotta. — **Bankos Irénke.** Mondhatom, a bemutatás tökéletes. Nem kételkedem, hogy a szeretteid által osztogatott kényeztető nevekre valóban érdemes is vagy. Azt, amit küldtél, átadtam; csak egy morzsát tartottam meg belőle, hogy tudjam: milyen az ize? Nekem jólesett; de annak a másiknak még jobban, ami nem csoda, mert hisz a java neki jutott. — **Fligl testvérek.** A beküldött művecskékre a minap kimondottam véleményemet: azok az én igényeimnek nem felelnek meg, ha zenedei és iskolai tanáraitok különben meg is voltak elégedve velők, amint írjátok. Más az iskolai gyakorlat, más egy nyilvánosságra szánt közlemény. Ha valamely művecskét kapok, melyet tartalmánál fogva a »Kis Lap«-ba valónak itélek, szívesen megejtem benne az úgy nevezett szerkesztési javítgatást; de átdolgozni: ahhoz nincsen érkezőm. Rosszul esett olvasnom, hogy »kétségsbe vagytok esve« amiatt, hogy dolgozataitok nem jelennek meg. A kétségsbeesés súlyos veszteséget illet s így én nektek jobbat nem kívánhatok annál: nagyobb bánatot ne ismerjetez annál, mint azt, ha nem adom ki műveiteket. Mostani közleményetekből is csak úgy harsog ki a német eredeti. Különbözn Józsi, csak hozzád magadhoz kellett volna intéznen a szót, mert úgy sejtem, hogy te tüzeled föl Sándort és Lenkét. Hogy a Hajas bácsi »barátka története« nem volt szerencsés megnyerni tetszésteket: az engem nem zavar. — **Horovitz Lajos és Deutsch Miksa.** Szép példája a szerénységnek, ha valaki a maga ismeretlen kis nevét adja föl betűrejtvényül. — **Kepf Irén.**

A hajdani *Atilkuzu* egy jelentésű az *Etelközzel*. Csakugyan ott is lakott, a mai Moldvában, a rettenetes hún király. De, hogy szittyákból, húnokból állt-e az ő népe, azt bátran kimondani nem lehet, mert a népvándorlás korszakában még nem volt határa az országoknak. Ha idősebb fogsz lenni s itéleted erősebb: olvasd el Hunfaivy nagy magyar tudósunk korszakos munkáját: »Magyarország ethnografiáját«, azaz népisméjét. — **Pásty Ferencz és társai.** A szini előadástok sikerén való méltó örömetekben osztozom. — **Ehrenreich Rudolf.** A magadé? Mert ügyes feladvány. Ha kielégítő válaszodat vettem: közleni fogom — **Kenéz Sándor.** Valóban jó kis tréfa. Meg fogom rajzoltatni. — **Tréba testvérek.** A »*Kis Lap*«-nak nincs német kiadása. Régebben volt, de részvéthiány miatt az illető vállalkozó megszüntette. — **Halmágyi Fanni.** A sor közepén csak az összetett szót vagy nevet szokás elválasztani. »Lug-oston«: ennek semmi jelentősége, még rejtvényben sem. — **Fülöp Juliánna.** A »*Kis Lap*«-évnegyedről évnegyedre terjed. Ez idő szerint annyi az olvasója, hogy egy jókora városka lakossága kitelnék belőlük. — **Bogyai Kornél.** Nem rajtam mult. A szerk. szolgál hanyagolta el. Most helyre üssük. — **Stein Rikárd.** Nem győzöm ismételni, hogy: a kinek nevét nem közlöm, annak a levelét nem kaptam. — **Cenner Kálmán.** Talán nem csontváza az a csikóczának, hanem egy szárított példánya. Kedves ajánlatodat köszönöm, de nem fogadom el. — **Brüll Mór.** Nagyon szereted a harsogó czimeket. Azok pedig a gyermeket nem illetik meg. A »*Kis Lap*«-olvasói között van gróf, herczeg: de azért egyik sem méltóságos, sem nagyméltóságú. Kivételt képez Mária Valéria királykisasszony, kinek tartozó hódó attal »cs. és kir. fenség«-czimen küldi meg a kiadó hivatal »*Kis Lap*«-ot. Az ügyedben különben eljártam s vizsgái sikeredhez őszinten gratulálok. — **Weisz Lina.** Egy-egy amolyan gyermek-adomát ezentul is fogok kiadni. A »Gyermek-humor«-azonban nem gyermekeknek van írva, hanem gyermekek-bárta-

nak, mert sok olyan fordul ott elő, ami nem nektek való. — **Schwarz Lajos.** Mondottam már: a »*K. L.*«-va árnapi olvasmány, s ha szombaton kapod is, korán kapod. Hogy kíváncsi vagy a folytatásokra, szívesen elhiszem. Nem magad állasz ezzel a kandisággal. — **Tomka Satika.** Ez aztán az elégtétel, ha az unokának szánt »*K. L.*«-megtetszik a nagyapának is! Örvendtem soraidnak. — **Schwarz Géza.** Ha Forgó bácsi valamely közleményre kimondja, hogy igaz a történet: abban nem illik kételkedni. — **Richter Aladár.** Bővebb magyarázatba nem bocsátkozhatom. Ha teljesen meg nem értetted, a tanár ur szíves lesz fölvilágosítani. — **Novelly festv.** Nekem is örömem telik, ha jó alkalmazását látom a »*Kis Lap*«-tanulságainak. — **Latzkó Klára.** Az bizony derék, hogy tudtomon kívül járultam hozzá születésed napjának örömeihez. Szunyog koma ellen nincs segítség. Írásodban gyönyörködtem. — **Bertha Aladár.** Olvasd el, főntebb mit üzenek Fülöp Juliánna olvasó társadnak. — **Klein Dezső.** A »*K. L.*«-olvasóinak semmi köze a »Borsszem Jankóhoz«. — **Dunay Ilma és Reichenfeld Frida.** 1. Hofinnann ifj. író tudtommal már a negyvenes években halt meg; 2. a m. t. Akadémia palotája a nemzet fil-léireiből fölépült 1865. Stüler berlini építész tervrajzához képest építették Ybl és Skalniczky fővárosi építészek. Került 828,561 frt 32 krba. Részletes leírását, úgy az Akad. történetét közli egy új könyv, melynek czime »Vázlatok a magyar tud. Akadémia félszázados történetéből 1831—1881.« — **Fráter Rózi.** A »*K. L.*«-nak szűkre mért tere nem azért van hogy benne egymással levelezettek. Arra való a levélpapíros és a pósta. Sárkának pedig sugd meg, hogy versikéi nagyon gyarlócskák. — **Stojanovics Jenő.** Megrajzoltatom. — **Széchenyi Viktor.** A kis elbeszélés még így röviden is megható. Ha módodban van, küldjed el nekem az eredetit. Talán fölnaszálom. — **Több rendbeli küldeményt (rejtvényt stb.) melyeket itt egyenkint elő nem sorolhatok, egy s más okból nem közölhetek.**

☞ Ebben az évnegyedben ez az utolsó szám. ☜

Tisztelettel kérjük a „*Kis Lap*“ ama n. é. előfizetőit, kiknek előfizetésök e hó végével lejár, szíveskedjenek megrendelésöket mielőbb megújítani, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A „*Kis Lap*“ előfizetési ára:

Félévre 2 frt 80 kr.
Negyedévre 1 frt 40 kr.

Az előfizetési pénzek (melyek elküldésére legcélszerűbb a postai utalványok használatát) a „*Kis Lap*“ kiadóhivatalához, Budapest, Ferencziek tere, 3 sz. Athenaeum-épület, intézendők.

A „KIS LAP“ kiadóhivatala.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület. Budapest, 1881. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.

Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.